

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CLAUDE FARRÉRE

ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΑΤΕ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΜΟΥ ;...

ΚΟΥΣΤΕ με με προσοχή... Δεν πρόκειται να σας συγχιλήσω, αγαπητές κι αγαπητοί μου. Μα ούτε και να σας κάνω να γελάσετε. Δεν είναι καθόλου λόγος κι ούτε αποβλέπω σε διάφνες φιλολογικές, γράφοντας αυτή την ιστορούλα...

Αυτό που θέλω, αυτό στο οποίο αποβλέπω, είναι ναβρω από μία δύσκολη θέση — εξαιρετικά θλιβερή, μα κι εξαιρετικά λεπτή — ζητώντας τη συνδρομή σας. Το καλό μου είναι τόσο θελομένο. Απ' την τραγικότητα των στιγμών που περνάω, ώστε ξυπνάω πεινά να σκέπτομαι, έσχατα να κρινώ και να κρίνομαι μηδενισμένος στα δίχτυα κάποιας φριχτής μοίρας...

Ακούστε την Ιστορία μου:

Εδώ κι ένα χρόνο ανέβαινα, κάποιου Απριλιώτικου βραδάκι, τη λεωφόρο Πανασσονιέρ, Φυσικός δρασερό άρραζα που με απλοποιάδενε, καθώς περπατούσα σιγά-σιγά χαζώνοντας με τόν κόσμο...

Έξαίτια, βρέθηκα αντίκριστος με μία κομψή νεανιά κερία. Τυχαία, ή γλυκεία ματιά της διαστραβώθηκε με τη δική μου, έννοιωσα μία άοριστη ενόχληση στο αλληλοκόλλημα αυτό, κι έπειθ' δεν είχα με τί άλλο καλύτερο ν' ασχοληθώ, άρχισα να την παρακολούθω, κινώντας τη σχετική μεταβολή...

Δέν άργησε να με κοιτάξει ή τραχίνα, και τάζνε το δίκαι της, χιτώντας ρυθμικά και γοργά το μηχανοκίνητο της ταξινόμα στις πλάκες του πεζοδρομίου. Μα κι έγω, ένθουσιασμένος απ' το χιτά κομμάκι της κι απ' τη χαριτωμένη αισιότητα της, έβανα το ίδιο φροντίζοντας να κρατάω πάντα τις ίδιες απόστασεις αναμεταξύ μας...

Έπαι τέλος, στη γωνιά της όδου Σαριλι, γύρισε και με ζύτταξε κι ένα βλέμμα ενόχιο.

Τότε, χωρίς να χύσω ούτε στιγμή, την πλησίασα άμεσως και, βγάζοντας το καπέλλο μου ενόχιο, την παρακάλεσα να δεχτεί να πιη μαζί μου ένα κλεϊνάκι τσάι...

Έκείνη δέχτηκε δίχως φρόνιμες έπιεργίες, και καθήσαμε στη γωνιά της ταράτσας κάποιου άποιορου καφεναείου.

Καθίσαμε ώρα άρκετή, εκεί πέρα, γλιστρώντας ξέννοισα κι άδωα και γελώντας με την καρδιά μας σε κάθε μας άστέιο. Ήμωα κατενθουσιασμένος απ' τη γνώριμα της και θά άραζώοον δίχως τύψεις, πός ποτε μου δέν είχα ξαναβρή με τόσο άνοχτη κι ειλιαρική καρδιά, σαν τη δική της...

Την ώρα που χωρίζαμε, ήξερα πια με όλες τις λεπτομέρειες, την άραη και κερία ζωή που περνούσα: Παντραμενη από σινουζισμο με έναν άδωρα διπλόσιο οά χρονία της, ζούσε πάντα της όμοιομανη, βέροντας σπάνια τόν ήλιωμένο σήγρο της...

Κι άεινος πάλι, ό όποιος ήταν περιφερόων παραγγελοόδοα, δέν νοιάζόταν καθόλου για το όλόρωρο αιτιοποιή, που είχε για γυναίκα του. Έλειπε σε ταξείδια διαρκώς, σπάνια πατοός απιτ του, στεφούος τη γυναίκα του από λεπτά, και γενικά φερνόταν σαν νάταν όλότετα έργένης...

Ή τραγική της θέσι με συγχίρησε βαθειά. Την πληγώοηα όσο μπορούσα, ειλιαρική κι άνιστερόδοινα, και τη σινώδευα ως το κατόφρι του απιτιού της. Έκει, της φίλησα με ειλιακή συγχίρησή μου το χέρι, ώρισα με ραντεβού για την άλλη μέρα, και χωρίζαμε σαν δώο καλοί κι άγαπημένοι φίλοι...

Την έλεγαν Σουλβία, κερία Σουλβία Τ... και καθόταν ο ένα κομφο απιτάκι της όδου Νολίε, Συναντηθίζαμε πολλές φορές από τότε, γεννίρθηκε σιγά-σιγά ένα αίσθηματάκι τρισερό άνάμεσά μας, κι άρχίζαμε με τον καιρό να νοιώοουμε, ό ένας για τόν άλλον, μία έξέσι άκατανόητη...

Οι μήνες κινώοισαν γοργά κι ενόχιοισα για μάς. Ό άνοιοκώοητος κι άποτιρωμένος για το χιτά σήγρογός της, δέν ένοχλόοσε καθόλου την ήρεμη κι ενόχιομένη ζωή μας, και μοναχά δώο-τρεις φορές — τοις τελευταίους μήνες — γρύοινασε λιγάκι, ίσως από άοριστες άοιή υποψίες, με τη γλυκεία μου Σουλβία.

Την ζύτταζε, δηλαδή, κερίατάτα στά όδοια μαγοιλία της, έφαγε μ' έπισηνή ν' άνακαλιήρη τις μιστικές της σκέψεις — ζιπώντας την βαθειά στα μάτια — και μοιχιούριζε διασρασμημένα λόγια δυσκολοιόνη, εκφράζοντας την άπορία του για την άσυνήθιστη άδηγοιότητα της μορφής της και για το τρισευχιωμένο έφος της!...

Την τελευταία μάλιστα φορά, πρό δέκα ήμερών, ή ίδια σκηνη έπαυελήρηθη με διαόητητα μεταξύ τους. Κι ό κ. Τ..., άφού έβρισε πρόστυχα αυτή τη φορά την ά-

τυχη γυναίκα του, την ζύτταξε ώρα άρκετή με ιδιαίτερη κι άλλόκοτη έπισηνη, κι ότετρα της άνάγγειλε ξερά πός θάρρυε για τη Μασσαλία...

Δέν ώρισε, βέβαια, ποτε θά ξαναγύριζε, μα όταν μου το έλετε ή Σουλβία την έκομένη της άναχωρήσεός του, νοιώοαμε κι ό δώο μέ αμέτερη χαρά. Κι' αυτό, γιατί τά ταξείδια του στη Μασσαλία κεριατούα περισσότερο από μήνα, κι' έτσι θά χωρούαμε, ξέννοισα κι ενόχιοισα, τη μακρηνή του αυτή άπουσία...

Πραγματικά, θλιμμένοι κι ό δώο μας στην άραη, απ' τις άσυνήθιστες διαόητες κι έτοψίες του εις βάρος της Σουλβίας, νοιώοαμε την άναγκη — μόλις πέρασε ή πρώτη πειρα — να πέσοιμε με τά πούτρα στις έκδρομές και στις διασεκόδεσεις. Κι' έτσι, επί μία έβδομάδα γλεντούσαμε μαζί κάθε μέρα, άσασίναμε με ήδονη τόν άνερα του λοτρωοού μας, και γενόοισαμε άόόηταγα την άμοιβαία μας άγρή...

Και τόρα, αγαπητές κι αγαπητοί μου, μταινόιμε στο δρόμο: Χδές βράδυ, καθώς χωρίζαμε με τη Σουλβία μου, έπειτα από όλόημερη σχεδόν περιπλάνησι στά ρουαντιζιά περιχώρα του Παρισιού, μείναμε σήμκοιοι για σήμερα να φοιτάσοιμε κάποιος εξαιρετικά την έπίεση της γνώριμας μας.

Σήμερα, 18 Απριλίον, κλεινάιμε έναν χρόνο άρκετός απ' την ήμερα που προτογνωοιστριζαμε, και θά γοιτάζαμε την κάποις έπίσημη σημενή αυτή ήμερα με έκδρομη στο Πονατιέ...

Της είπα, λοιπόν, χδές βράδυ, της γλυκείας μου Σουλβίας: Φόβο δέν έχοιμε άνοια απ' τόν σήγρο σου... Για νάμιασε όμοις σίκοιοι, στείλε μου άνω προή ένα τηλεγράφιμα κερίαχρυσίαζικό και, κατά τις 2 το άπομοσήμωρο, θά περάσω με αυτοκίνητο να σε πάρω... Σήμεροι;...

—Σήμεροι, χούσε μου... Ξεφώνισε κερίαμένη ή Σουλβία, και πληδώντας στο λαμπο μου κόλλησε τά δρασερό της χιλήι στα δικά μου. Χοιούσαμε ενόχιοισα, Σήμερα το πρωί άνοιξα με λιγάκι το άγρημένο τηλεγραφιματάκι της και διάβασα με συγχίρησι αυτά τά λιγα λόγια:

«Κύριοι Άλλεβάρ.—Όδός Σιρκ 40, Ένταύθα
Σε περιμένο με άνυπομονησία... Έντοχισμένη ή σημενή επίετιος... Με άπειρη άαγηη».

«Η δική σου»

Το διπλωμα και το γύλιζα στο πορτοφολί μου. Στις δώο ή ώρα άγρεζάρισα κάποιον άτιοκίνητο και σε λιγάκι στάθμωσα στην έξοποιά της...

Χτίτησα, μα κανείς δέν μου άνοιξε.

Κατάπληκτος, ξαναγύρησα πολλές φορές. Στα τελευταία άνωια βαρειά πατήματα πίσω απ' την πόρτα, κι' όταν έκείνη μισόειζε προφυλακτικά, ξεφούρισα στο άνοικτή της μία άπομορσική και έτοιμη μορφή.

Χλωμασμένος γιατ γνώρισα τόν σήγρο της, μοιχιούρισα δειλά, με έφος άοιόκωρο:

—Την κερία Τ..., παρακάτω;... Εμαι πιασε κάταστρηματος γιννακείων είδών... Μπαρώα να την δω;...

Έξέιμος πήρε ξαρνικά ένα θλιμμένο ύφος, και άωπε με έσοη και σιγαλή φωνή:

—Ναι, δώο κάθεται ή κερία Τ... μα δέν θά υποφέρετε δυστιγώς να την ήθε... ΠΕΘΑΝΕ σήμερα το μεσημέρι, και την κηρέωσ άνω προή... Εμαι ό κ. Τ... ό σήγρογός της.

Κι' ή πόρτα μου κλειστήκε κατόμωτρα.

Νοιώοητε τόρα τη φριχτή μου άνοια;... Νοιώοηθε τόν σπαραγγίο μου και τις άπαισιες υποψίες, που σεριφογυρίζον στο μυαλό μου;...

Είπε μεσόνυχτα περασμένα πια... "Όλο το άλόγεια έστησα κεριαφ κεριατέρι έξω απ' το σπίτι της αλληλομήτης καλής μου, και βεβαίωθκα, δυστιγώς, ότι ήταν πραγματιζός ό θανάτός της.

Μα, πός πέθανε ή καλή μου;...

Αυτό είναι που δέν ξέρω, κι ή φριχτές μου υποψίες με τρυανούν άμειλικά... Πός πέθανε ξαρνικά το μεσημέρι, ή γλυκεία μου Σουλβία, Τη στιγμή που το πρωί πούσταιτε κελοδιόθετη το άξέγαστο αυτό τηλεγραφιματάκι της;...

Μήπως ό σήγρογός της, άραγε, την;...

Αυτό υπομφάζομαι, άνατριχισμένος... Μα έγω το δικαίωμα να το καταγγεώω;... Έγω το δικαίωμα να έξαπολόω την Άσυννοια και τη Διασινώνη στα έχνη του κάποις μιστηριώδους αυτού θανάτου;... Έχω το δικαίωμα να λερώσω την ήρη για μένα ήμνη ης, με τις άπαραιήτες άποκαλιήρες τόν αισθηματιζών μα κι' εν ό χ ο ν σχέσεων μου μαζί της;...

"Η, αντίθετα, πρέπει να την άρμισα να κεριαίτα γαλήνια τόν αιώνο ίτυο της, δίχως να τόν ταράζω με την άνευθιήρη επίεθείσια μου, και με την άποτη έπισημια μου να έκδικώσω—άνώγελα, άλλώοστε,—τόν άδοκο χαμό της;...

Γύρισε και με κούταξε μ' ένα έλέμμα ενόχιοό

ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΑΤΕ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΜΟΥ, ΕΣΕΙΣ;...